

KÜLDETÉSÜNK TITKAI 7.

SCHÖNSTATT SAJÁTOS ÉRTÉKEI

II.

Szemelvények a schönstatti Kentenich gyűjtemény és kiállítás anyagából

Kiadja a Magyar Schönstatt Családmozgalom
8272 Óbudavár, Fő u. 14.
Tel./fax: 87/479-026
info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke

3. rész

Egyházhűség

Az egyháznak szüksége van „kényelmetlen” szentekre. Az olyan emberek, mint pl. Assisi Szent Ferenc, nyilván nem csak az egyháznak voltak „kényelmetlenek”. Mindenekelőtt készek voltak ugyanis arra, hogy az összes kényelmetlenséget magukra vegyék azért, hogy megfeleljenek a megbízatásuknak: Krisztus egyházát hűségesen új élettel töltsék el.

Az egyházhűség – ahogy minden hűség – egy olyan teljesítmény, amit mindig újra meg kell hozni. A lényegéhez tartozik, hogy egy nagyobb jó érdekében, konfliktusok közepette és ellenállással szemben gyakorolják.

Az egyháznak szüksége van „radikális” szentekre is. A „radikális” kifejezés a latin radix=gyökér szóból származik. A radikális életszentség tehát nem azt jelenti, hogy meg akar tagadni minden hagyományt. Sokkal inkább jelenti az életének a gyökértől a legkisebb ágacskáig való szentségét, vagy legalábbis ennek az akarását mindig és mindenhol. Ez az a magatartás, amelyet Kentenich atya a „hétköznapi életszentsége” név alatt vett fel Schönstatt lelki programjába.

Schönstatt, mint vallás-erkölcsi megújulási mozgalom a katolikus egyházon belül és az egyházból keletkezett egy drámai társadalmi változásokat hozó korban. Megrendült ugyanis a nyugati keresztény világkép, mint a hit, a gondolkodás és a cselekvés normája, és kategorikusan elutasították a hivatalos egyház tekintély-igényét. Így aztán teljesen érthető, hogy a hivatalos egyház nagy része az olyan jelenségeket, mint a Schönstatt-mozgalom egyszerre érezte reménynek és veszélynek is. Az ilyen mozgalmak fejlődését a legnagyobb figyelemmel valamint nagyon szkeptikusan kísérte nyomon.

Isten segítségével, a szövetségestársa, Mária közbenjárása nélkül Kentenich atyának aligha sikerülhetett volna az alapítását élve és egészségben átvezetni a próbatétel évtizedein, és meglátni közössége belső és külső erejének növekedését. És a zsinati megújulás szelleme nélkül talán az egyház sem ismerte volna fel, hogy Schönstattból az életnek és a kegyelemnek mekkora értéke áramlott és áramlik az egyházba.

A zsinat után az egyházban egyre jobban tudatosul, hogy a hierarchia „nem holmi hitvány alattvalóért, hanem Isten népéért” viseli a felelősséget. Ebben a korban Isten népének is „szerfelett készségesnek kell lennie a felelősséget megosztó szolgálatra”. Ezért az egyházhűség sokkal jobban mint valaha, ma készenlétet jelent az egyházban és az egyházért való felelősség megosztására.

Az egyházhűség Kentenich atya egyik életeleme volt. Így lett aztán a Schönstatt-család számára is életelemmé.

Eklézsia

Az „eklézsia” az 'egyház' görög-latin neve. Jelentése: 'A meghívottak közössége'. Mária, az élő Ige anyja, egyúttal anyja és előképe is ennek az egyháznak.

Krisztus maga adja a bizonyosságot nekünk, hogy egyházán nem vesznek erőt a pokol kapui.

Mindannyiunkat arra hívott meg Krisztus, hogy tagjai legyünk misztikus testének, amely a korok folyamán látható lesz az egyházban.

De a kor egyháza az emberek egyháza is. Ezért szenvedhet a saját és a mások tökéletlensége miatt. Ezért ebben az egyházban az emberek jogtalanságot szenvedhetnek és tehetnek. Ezért lehetséges, hogy olykor nehéz egyeseknek másokat megérteni és testvérien szeretni.

Az egyházunk a kereszt és a feltámadás egyháza. Kentenich atya szerint az „az egyház küldetése, hogy a mai és a jövő világnak és kultúrájának a lelke legyen.”

Mi vagyunk ez az egyház.

A tökéletes öröm

„A pogányok megtéréséért szeretnék dolgozni”, írja a 14 éves Kentenich József a felvételi kérdőívre, amikor növendéknek jelentkezik a palottinusok 'Vallásos Missziótársaságába'.

Kemény próba után Isten szaván fogja a fiatalembert: 1910. július 8-án Limburgban Heinrich Vieter püspök, kameruni apostoli helynök pappá szenteli Kentenich Józsefet.

„Add, ó Istenem, hogy egyesüljön minden szellem az igazságban és minden szív a szeretetben.”

Ez a rövid ima, melyet az újmisést a primicia-szentképére választott, a katolikus egyháznak és az életének a programja.

24 évvel később Kentenich atya lelki gyakorlatokat tart a „Tökéletes papi életöröm”-ről: „Krisztus szeretete sürget minket. Anyám, Mária szeretete hajt és sürget engem. A haldokló Krisztus sok halhatatlan lelket bízott rám... Mária kiesdekelte a számomra a papság kegyelmét.”

A szomorúság egyetlen alapja a személyes életszentség hiánya.

Az egyház jelképe

Az újmiséjére Kentenich atya egy keresztet kapott ajándékba az édesanyjától. A fiatal pap nap mint nap Krisztus keresztje alatt fogja kimondani az átváltoztatás szavait a megváltó áldozat megújítására. Mindig újra a kereszt lesz nap mint nap az életének a helye: „Ha a szentmise átélésében az Üdvözítővel együtt engem is keresztre feszítettek, akkor egész napon át is a kereszten lógva kell maradnom a következő szentmiséig.”

És egy találó mondattal Kentenich atya biztos utat mutat tanítványainak a kereszt áldásforrásához: „A másik oldalon még van hely!”

A Megváltó sokféle keresztet tart készenlétben szolgálja számára; Kentenich atya mindig újra magára veszi és viszi őket Ura nyomdokain.

„Nos minél magasabbra mered fel a kereszt, annál jobban az áldás forrása lesz Schönstatt, az egyház és az egész világ számára.”

A kereszt iránti szeretetből növekszik az egyház iránti szeretet. A keresztről leszólva ajándékozza Isten Fia az anyát egyházának; az Ő anyja lesz az anyánk. A kereszt alatt születik az egyház.

Palotti Szent Vince és Kentenich József Megnyerni a világot Krisztusnak

1835-ben alapítja meg Rómában Palotti Vince a Katolikus Apostolátus Egyesületét. Az apostolok egyházában mindenkinek magának is apostollá kell válnia, hogy az egész világot megnyerjék Krisztusnak.

Palotti messze megelőzi korát. 1850-ben Isten hazahívta szolgáját az örök életbe.

1848-ban Marx Károly meghirdeti a kollektívizmus korszakát; 1917-ben megalakul Oroszországból a szocialista szovjet-köztársaságok uniója.

Kentenich atya 1914-ben alapítja a Schönstatt-mozgalmat. Eltölti annak a hitnek ereje, hogy a Szűzanya „Schönstattból kiindulva minden nép számára egy hatalmas világ-megújító mozgalom akar kifejleszteni és ehhez minket eszközként akar használni...”

Az 1918. október 18-i szeretetszövetség erejétől hajtva és „legitimálva a gondolat által, hogy ez így megfelel Palotti Vince eszméjének is...” Kentenich atya a fiatal Schönstatt-mozgalom egyik céljaként átveszi a katolikus apostoli világszövetségre vonatkozó Palotti-kezdeményezést.

Így telik meg Schönstattban is élettel Palotti Vince öröksége. Palotti Vincét 1950-ben boldoggá, majd 1963-ban szentté avatják.

Az egyház anyja – a népek anyja

1933-ban kezdődött meg a Schönstatti Mária-nővérek kirajzása Afrika, Amerika és Ausztrália különböző országaiba és az indiai szubkontinensre. Schönstattot elvinni a világba Kentenich atyának annyit jelentett, mint az Urat és az egyház anyját a világba elvinni.

„Ugyanaz a gondolat, amely Schönstattot létrehozta, mértékadó volt külföldön is: A Szűzanyának egy helyet kell itt kapnia, hogy innen kiindulva nevelje a népeket. Az az ő feladata, hogy Krisztus újraszületését megvalósítsa a népek között.”

Kentenich atya világosan látja a népeken végigfutó örvénylésben, a világ polarizálódásában egy egészen új korszak veszélyét. „Ezért építjük az egyik kápolnát a másik után.” – mondja az egyik dél-amerikai útján.

A zsinat az egyház szemeit 'Máriára irányítja, aki a kiválasztottak egész közössége előtt mintaképként ragyog.'

Kentenich atya felállítja életének máriás mérlegét:

„Az volt és biztosan marad is az örök Isten örök terve, hogy az egyház nem létezhet, nem újulhat meg, nem születhet meg és nem teljesebbé válhat a Szűzanya nélkül.”

Indulj, és szólj hozzájuk

„A következő évszázadokban a szentély árnyékában fog lényegében eldőlni az egyház sorsa Németországban és azon túl is.”

1929-ben mondta ezt Kentenich atya az ős-szentélyben. Minden igazi prófécia ismertetőjele – mondja a Szentírás –, hogy felgyújtja a hallgatók szívét.

Mint pap mondja 1930-ban a polgárságról, hogy szeretne ugyan egyházas lenni, de ez nem kereszténység.

Mint a mi világunk papja „a kapcsolatok és a szellem ipartalanítását” ajánlja válaszul a „proletariátus megváltást kérő ordítására”.

Mint pap már évtizedekkel a zsinat előtt követeli „az egyház európatlanítását”; prófétál „egyház területiségének feloldásáról”; az egyház helyes útját a politika és az anyagi javak feladásában látja.

Aki az egyházat felszólítja, hogy „tartson ki eredeti eszméje mellett”, de ugyanakkor „új formákat” sürget, annak készen kell lennie a próféták sorsának elfogadására:

„A próféta egy örült; a szellemi ember bolond... Vadászhálók veszélyeztetik minden útján; ellenszenvbe ütközik még Istenének házában is.”

A Kentenich-ügy

Minél erőteljesebben kidomborodik az egyházban egy alapítás és alapító sajátossága, annál óvatosabban és kritikusabban vizsgálja az egyház.

Az egyházi kritika hangjai a nemzetiszocializmus alatt elhalkultak, majd Kentenich atya kiszabadulása után ismét hangosabbak és tisztán hallhatóak lesznek. Az ilyen kifejezések, mint „a Háromszor Csodálatos Anya kegyelmi tökéje”, „hit Schönstatt titkában”, „Krisztus és Mária kettős egysége”, „Schönstatt – Isten kedvenc teremtménye” néhány felelős egyházi személyiségnek elviselhetetlenek, sőt az „eretnekség határát súrolóknak” tűnnek. Mások azonban egy nagy, élő szeretet megnyilvánulásait látják bennük.

„Kentenich atya napjaink legjelentősebb pap-lelkipásztorai közé tartozik. Igazán ihletett pap és lelkipásztor, akinek a műve megérdemli az egyház támogatását.” Így ítélt 1948 tavaszán a trieri püspök.

„...A dolgok, amelyeket illetően kétségeket emeltünk, olyan természetűek, hogy nem tulajdoníthatók a Szentléleknek és Mária kedvenc foglalatosságának” – írja ugyanabban az időben egy másik német püspök.

Kentenich atya egy részletes tanulmányban rámutat a szakadást előidéző mechanikus gondolkodásmódra, mely veszélybe sodorja a keresztény kultúrát és nem tudja helyesen megítélni Schönstattot. Ezt az iratot 1949. május 31-én a chilei Schönstatt-szentély oltárára tette ezekkel a szavakkal:

„Mária, a Te ügyedet fogják tárgyalni; mutasd meg dicsőségedet!”

...És kövess engem

1948. október 18-án, Schönstatt 34. születésnapján hivatalos dicséretet kapnak a Schönstatti Mária-nővérek a Vallás-kongregációtól. A Szentszék e különös kegye azt a látszatot kelti, hogy az alapítót és művét az egyház elismeri.

De Kentenich atya tudja, hogy „egy rendkívüli küldetést rendkívüli próbáknak kell alávetni.” Az egyik egyházi tekintély által elrendelt vizsgálat következményeképpen a Schönstatt-mozgalom alapítóját 14 évre elválasztják művétől.

A 67 éves Kentenich atyának el kell hagynia Európát. A döntésnek, mely elveszi a Schönstatt-családtól az atyát, teljesen sötétben kell maradnia, még a gondviselésbe vetett hit fénye sem világítja meg. Csak az „Adsum-ima” szellemében lehet elfogadni.

A számkivetés 14 évét Kentenich atya úgy éli át, mint hozzájárulást a Háromszor Csodálatos Anya kegyelmi tőkéhez, mint egy keresztút 14 állomását Krisztus követésében.

Az övéihez így szól: „Egyetlen szenvedély legyen bennünk: Istenhez tartozni, Istent szolgálni, az ő művét végbevinni!”

„Áldozatot hozni Istenért. Ez a fő gyógyszere a mai kornak. Egy nagy szeretetet kell az emberek szívében gyűjtanunk, és akkor az áldozat már megy magától.”

Gondolatok a pelikánról

A sas a levegő királya és a római birodalom címer-állata. A Kapitólium libái a gágogásukkal megmentették Rómát. A holló adta tudtul a világ titkát Odinnak, az északi istenek atyjának.

A pelikán nem tud felmutatni efféle hőstettet. Már az antik szerzők is csak azt jegyzik meg róla, hogy a csőrével megnyitja a mellét, hogy a saját vérével csillapítsa kicsinyei éhségét. Amíg a sas, a liba és a holló a hatalmasokat szolgálják, addig ő a tehetetleneket, az éhezőket és szomjazókat, a veszélyben levőket és megfenyegetetteket. Nem büszke, nem kiabál és nem törekszik megszerezni e világ tudását.

Ő cselekszik; feláldozza vérért a rábízottakért. Ez az oka annak, hogy már a korai kereszténység szimbolikájában a Megváltó szeretetét jelképezhette. Ezért trónol még ma is ott fészkeben a barokk főoltárokon. Éveken át ezért volt helye a régi házban, Kentenich atya szobájában egy szekrényen. Amikor a rendtársai erejének beosztására figyelmeztették, Kentenich atya csak némán a pelikánra mutatott.

Áldozatot hozni – háttérbe szorítani a saját személyünket és kívánságainkat – ritka erény lett ma köztünk, keresztények között is. Pedig mégis csak abból élünk, hogy Valaki meghalt értünk. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint Krisztushoz igazodni. Természetesen emberek vagyunk, és rászorulunk az irgalomra. De néha egy kicsit 'meghalni' másokért – ez teszi a világot keresztényibbé és emberibbé.

Döntés az egyház mellett

Milwaukee-ban is, a száműzetésének helyén, mint a németajkú közösség lelkipásztora, Kentenich atya továbbra is a Máriával és az Atyaistennel kötött szeretetszövetségből él. Az egyház

és a saját küldetése iránti hűséggel tanúskodik Schönstatt szellemisége, a hétköznapi életszentség és az eszköz-vallásosság mellett.

„A próféta ellentétbe kerül a fennálló renddel. Ez a fellépésének lényegi alapját jelenti. Az ellentét ellentmondássá válhat, ha kivonja magát abból a kapcsolatból, melyben az ellentétek fellépnek... De ha az ellentét nem válik ellentmondássá, akkor termékeny lesz: Bekerül az egyház életébe.

Világos, hogy ehhez idő kell. A hivatal képviselői védik az örökséget. A megtámadott fennálló rend védelmére kelnek akkor is, ha a jövő érdekében tovább kellene lépni. Meg lehet ezt érteni, ha felidézünk a veszélyeket, amelyeket az egyház a történelem folyamán legyőzött...

Éppen az egyház iránti szeretetből az igaz próféta nem hagyja magát sem kiszorítani az egyházból, sem elcsábítani küldetésének megtagadására.”

A szent éjszaka csodája

„A pápa előtt álltam.

Messziről jöttem ide; Szentatya, ismét itt vagyok.”

1965. december 22-én VI. Pál pápa kihallgatáson fogadta Kentenich atyát.

Krisztus helytartója visszaadta a Schönstatt-mozgalom alapítójának a szabadságát és a becsületét. Ezzel megkapta a Schönstatt-mozgalom az egyház kifejezett áldását.

„A Schönstatt-család nevében köszönetet mondok Szentségednek a jótéteményekért, amelyeket rendkívüli mértékben a művünknek ajándékozott, továbbá pedig az én személyes rehabilitációmért is. Hálából mindazért, ami Szentséged által történt, azon akarunk fáradozni, hogy szorgalmasan részt vegyünk az egyház zsinat utáni küldetésének kimunkálásán a mai kor számára. De mindezt a mi anyánk, Mária oltalma alatt.”

Életének majdnem két évtizedét fogságban töltötte Kentenich atya. 1965. december 24-én tért haza Schönstattba. Az éjféle misét már ő mutatta be a kegykáporna oltáránál, ahol övéivel együtt valóságosan is átélhették a „szent éjszaka csodáját”.

„A szent éjszaka csodája” pedig azt jelenti, hogy Mária egy gyermeket szült nekünk, aki mindannyiunknak elhozza a szabadságot.

Idegenek vagyunk

„Az ember már a létéből kifolyólag is mindig zavarban van. Mindig keres, mindig úton van... Idegenek vagyunk, mert egészen Istenéi akarunk lenni...”

1968. szeptember 15-én, a Hétfájdalmú Szűzanya ünnepén misézik Kentenich atya először az újonnan épült schönstatti Örökimádás templomban. A sekrestyében utoljára még megáld néhány rózsafüzért, majd a padlóra hanyatlik és meghal.

„Egy idegen pedig, aki úton van, nem telepszik le tartósan egy szép helyen sem. Haza akar ugyanis menni. Hol van a mi hazánk? Jelképesen Schönstattban, de végül is az örök, háromságos Isten szívében.”

A schönstatti Örökimádás templomban, az Alapító-kápolnában, a halála helyén van Kentenich atya sírja. A koporsójának felirata, mint az életének is:

DILEXIT ECCLESIAM – szerette az Egyházat.

Rátok hagyta a művét.

A hétköznapi megszentelése

A szeretet, a közösség és az apostolkodás szelleméből jön létre Schönstattban és Schönstatt által a szeretet, a közösség és az apostolkodás élete.

Az egyháznak szüksége van szentekre. Olyan emberekre, akik a gondolkodásukban és cselekedeteikben, a nagy és kis dolgaikban egy eltökélt és tevékeny Isten-szeretetből élnek. Ezt a magatartást és folyamatot nevezi Kentenich atya „a hétköznapi megszentelésének”.

„Mindenütt tisztelet kíséri a hétköznapi szentjét... Mindenkiel keresztényi tapintatossággal bánik... Finoman érzékeli és helyesen értelmezi, hogy mit kíván most az élet. Nem baktat nagyképűen és öntelten a világon át, mint akinek semmi köze mások érdekeihez. Tudja, hogy mikor kell hallgatni, és mikor mit kell mondani és tenni.”

„Mindent szeretetből, rendkívül jól végez, vagyis szentül. A természetet és a természetfelettit mint egyetlen egészet, mint egy eleven nagy szervezetet szereti és éli. A természet az ő számára a természetfeletti alapja és aléptíme. Minden teremtmény ezért felfelé vezet, vagyis híd és útmutató a számára Isten felé.”

A hétköznapi szentsége organikus szentség. Ez ma az ember helyes és korszerű válasza Isten szeretetére.

Tősgyökeres gondolkodásmód

„...A tősgyökeres emberi gondolkodásmód organikus, szimbolikus, egységes és központosított.”

Korunk emberének gondolkodása messzemenően leszegényedett az értelem mechanikus működésére. Többé már nem keresi, hogy önmagát, mint az egész teremtés szervezetének részét ragadja meg.

Kentenich atya egyfajta 'betegségről' beszél:

„A mai ember körképe sajátos döntésképtelenséget mutat a felhalmozódó rész-ismeretek tömegével szemben... Ha az értelem még képes egyáltalán gondolkodni, akkor ez ugrásszerűen, összefüggéstelenül, pontszerűen történik. Elfelejt, amit korábban gondolt; nem érdekli, hogy mi lesz ezután.”

Az embernek újból össze kell kapcsolnia a gondolkodását Istennel.

„...Ha nem ragadjuk meg, ha nem ellenőrizzük és alkalmazzuk az organizmus-gondolatot, akkor nincs semmi, ami közelítené a latin és a germán szellemiséget, a keleti és a nyugati magatartást...”

A modern embernek nem lesz addig nyugta, amíg számára fel nem kel Isten végtelenségének napja és nem normalizálja közérzetét. Csak ezután lesz megnyugtató és felszabadító válasza az új világhétre, mely gondolkodását tévútra vezette, akaratát és szívét megbetegítette.”

Organikus cselekvésmód

A keresztény középkor a munkát még mint Istentől kapott megbízatást, mint Isten büntetését és kegyelmét tekintette. Korunk emberének gondolkodásmódjában azonban már elveszett az összefüggés Isten és a munka között: a gondolkodása mechanikussá vált.

„Kivetkőztette az ember a munkát természetes értelméből. Feloldotta belső kapcsolatát gyökereivel, az étellel, az alkotással és a fogyasztókkal. Ilyen módon megfosztotta személyességétől és az általános elszemélytelenítés eszközévé tette. Pedig Isten szándéka szerint a munkának érzelmmel telített részvétellé kell válnia Isten alkotó és önmagát elajándékozó tevékenységében...”

A mai ember súlyos bünt követt el a munka és az anyag értelmének elferdítésével és meggyalázásával.”

Ezt kiáltja oda Kentenich atya a mai emberiségnek, aki a világ javait csak mint a fogyasztás tárgyait és a hatalom eszközét tekinti:

„Alkoss egy új embert egy új közösségben egy új munkaerővel!”

Az eredeti ima

A hétköznapi megszentelésével átalakul az ember viselkedése önmagával, a világgal és Istennel egyaránt. Így aztán a hétköznapi szentje eredetien is imádkozik: eleven, személyes,

tiszteletteljes, hívó és meghitt beszélgetést folytat Istenével. Kentenich atya ennek az eredeti imádkozásnak mintaszerű művésze:

„Uram, taníts minket imádkozni!
Gondoskodj arról, hogy visszakapjuk a nyelvet,
hogy újra megtanuljunk Veled helyesen beszélni:
eredeti természetességgel, tősgyökeresen.
Gondoskodj arról, hogy újra megtanuljunk meghallani,
amit mondasz nekünk az ösztönzések által,
amit mondasz nekünk az életünk sorsa által;
meghallani, amit mondasz nekünk korunk nagy bajai által!”

„Örök Atya!
Te nem azért szeretsz engem, mert erős vagyok,
hanem azért, hogy erős legyek!
Te nem azért szeretsz engem, mert szent vagyok,
hanem azért, hogy szent legyek!”

„Szentháromság Isten!
Az értelmem vak és ostoba,
de hiszek a bennem levő isteni életben.”

„Engedd, Atyám, hogy végre egészen megtérjek!
Mphcev”

(Mater perfectam habebit curam et victoriam, vagyis: Anyánk teljesen gondoskodik rólunk és teljesen győzni fog.)

Küldetésben az egyházért

Amikor az egyházban új közösségek jönnek létre, akkor az egyház nemcsak az igazhitűségüket vizsgálja. Érdeklődik az után is, hogy az új közösség mivel járul hozzá az egyház küldetéséhez.

Mit kínál fel Kentenich atya műve a világnak?

„Először is a megismerésnek egy új forrását, ez a gyakorlati gondviselésbe vetett hit. Másodsor egy új élet-forrást, ez a mi Szövetségünk. Ebből fakadóan egy új nevelési módot. És új célkitűzéseket.”

Hármas célkitűzésről beszél a Schönstatt-család alapítója: „Új ember új közösségben. Nyugat üdvtörténeti küldetésének megmentése. Egy organikus felépítésű apostoli világszövetség létrehozása és lélekkel telítése.”

„Az új ember”, mondja Kentenich atya, „az az ember, aki

1. a szeretet lelkét
2. a közösség lelkét és
3. az apostolkodás lelkét birtokolja.”

Krisztus megbízta egyházát, hogy hirdesse az egész világnak az Atya szeretetének evangéliumát. Kentenich atya elfogadta ezt a megbízatást. Az egyház küldetésében való részvétel mértéke egyúttal az iránta való szeretet mértékét is jelenti.

A zsinat

Az emberiség iránti szeretet megnyilvánulása

A XX. század második felében a vatikáni zsinat mozgásba hozza az egyházat és a világot. XXIII. János pápa 1962. október 11-én nyitja meg.

'A jelenlegi világrendben az isteni gondviselés az emberek közötti kapcsolatok új rendszeréhez vezet el minket. Így viszi végbe épp az emberek közreműködése által egyre nagyobb mértékben terveit messze felülmúlva a várakozásokat... És így minden, az emberek közötti véleménykülönbségek is az egyház nagy előnyére szolgálnak... '

XXIII. János halála után VI. Pál pápa folytatja a zsinatot:

'És még egyszer mindenekelőtt: Szeretet. Szeretet a mai emberek iránt, akárhonnan és akárhonnan is legyenek; szeretet mindenki felé. A zsinat az emberiség iránti szeretet ünnepélyes aktusa. Krisztus álljon mellettünk, hogy ez valóban így legyen...'

A zsinat után Bea bíboros így beszélt Kentenich atyához: 'Zsinat nélkül Önt sohasem értették volna meg!'

Új part felé!

„A keresztény gondolkodásnak szem előtt kell tartania, hogy az új part, ami felé korunk halad, a világtörténelem lezárása, a világítélet, az örökkévalóság.”

Kentenich atya egy életen át szemlélte „az új part egyházának” képét: a szeretet szellemétől áthatott egyházat.

A zsinaton az egyház felkerekedett az új part felé.

Az „új part egyháza” egyrészt „mély bensőséges lelkesültséggel kötődik a hagyományhoz, másrészt mérhetetlenül szabad, eloldott a megmerevedett hagyományos formáktól...” „Ez az egyház egy gyökeresen megújított egyház, egy testvéri egyház, egy szegény egyház, egy alázatos egyház, a túlvilági-, a természetfeletti szellemtől teljesen áthatott egyház, a világot átjáró- és a világot legyőző egyház.”

„Schönstatt”, így mondja Kentenich atya, „ennek az egyháznak a szíve szeretne lenni!

„Mindent Schönstattba! Schönstattot az egyházért! Egyházat a háromságos Istennek!”

4. rész

Új ember – új közösségben

Világunkat egyre többen fogyatékosnak, megújulásra szorulóknak érzik.

A világban uralkodó közállapotok elkésérítő képet mutatnak. A társadalmi és gazdasági rendszerek kegyetlen versenyt kényszerítenek egymásra. A hatalmasok kíméletlen hajtóvadászatot rendeznek a politikai hatalom, az anyagi fölény és az ideológiai befolyás után. Egyre lehetetlenebbnek tűnik a bőségtől és az éhségtől, a nyomortól és a mértéktelen fogyasztástól meggyötört emberiség legnagyobb vágya: a javak igazságos elosztása, a boldogság, a biztonság, a remény és a béke.

A keresztények számára nem lehet kétséges, hogy Jézus Krisztusban a világ megújult és csakis Általa lesz képes megújulni.

Jézus Krisztus azonban nem ott él, ahol az igazhitűség jóllakott érzése megrontja az élő szeretetet minden ember iránt!

Nekünk is naponta újra meg kell élettől töltenünk a kereszténységünket! Naponta újra Őrajta kell tájékozódunk, aki nevét adta nekünk! Fel kell ébrednünk egy új, feltétlen Istenszeretetre és az emberek- és a dolgok iránti új szeretetre! Egy olyan szeretetre, amelynek a forrása és eredete Isten szeretete. Ezzel a szeretettel gyümölcsöt terem majd az életünk, mint ahogy Mária is gyümölcsöt hozott az Istennek mondott nyitott és feltétlen igenjében.

Csak így lehet a keresztény hit, a keresztény gondolkodás és a keresztény cselekvés ismét az emberek helyes viselkedésének mércéjévé a társadalomban egymással- és a teremtéssel szemben.

Az új ember – az az ember, aki ismét az Istennel kötött szövetségből él. Schönstatt – az alapítója akarata szerint – arra akar példát adni, hogy hogyan lehet megvalósítani az új embert az új közösségben.

Új ember egy új világban – miféle utópia ez? Erre az 'utópiára' Jézus Krisztus kötelezett minket.

Az ember léte Isten rendjében

Isten az embereket egy közösség tagjaiként állította a lét rendjébe.

Az ember természetének annyira megfelel a közösség, hogy még Isten Fia is egy nép körében lett emberré és egy család közösségében élt.

Maga Isten alapította a felelősséget, amelyben a közösség alakítja az egyéneket és az egyének formálják a közösséget.

Az eredeti bűn rosszraajlóvá tette az egyéneket és a közösségeket:

„A modern élet egy óriási gépezethez hasonlít. Mindaddig nem nyugszik, amíg az emberek és népek ennek az óriás mechanikus szerkezetnek a kénye-kedve szerint helyettesíthető és tetszés szerint kicserélhető alkatrészeivé nem válnak. Mint pontosan működő ellátógép, a közjót tartja szem előtt, miközben pedig az egyének iránt teljesen közömbös marad. Szerinte a tömeg minden, a személyiség semmi.”

Minden egyes keresztény feladata, hogy a társadalom gépezetét megújuló lendülettel a közösség élő organizmusává változtassa.

Kentenich atya műve mintaadó kezdeményezés az Isten rendje szerint való „új emberre és új közösségre”.

Schönstatt pedagógiai küldetése

„Amíg az öntudatom csak elér, mindig világos és magától értetődő volt előttem, hogy életem feladata: egy új embert, egy új közösséget kell felépítenem...”

Ez egyszerűen a személyiségem egy részét képezte.”

Kentenich atya a személyiségének ezt a részét odaajándékozta mozgalmának.

Ezt az „új embert az új közösségben” megvalósítani és másoknak is tudtul adni, ez Schönstatt pedagógiai küldetése.

A schönstatti pedagógia a szeretetszövetségből meríti hatékonyságát. Ezért mindig kitart az eszménye mellett: „a természetes és a természetfeletti szeretet organikus kapcsolatánál. Ha ezt a teljességet mindig szem előtt tartjuk, biztosak lehetünk abban, hogy egy olyan ember-nemzedéket nevelünk, aki igazán emberi és igazán „istení” is egyszerre; aki annyira boldog és másokat boldogító, amennyire ez csak lehetséges.”

'Boldogság' annyit jelent Isten gyermekeinek, mint biztonság és szabadság az Atya szeretetében; a 'szabadság' pedig: Isten akaratát tenni!

Új ember és új közösség

„A nevelésünk eszményi célja a tökéletes személyiség és a tökéletes közösség. Mindkettő legfőbb hordozó alapeleme az igaz, helyes szeretet, amely a keresztyénység összelleme.”

„Ezt az „új embert” a szellem hatja át és az eszményéhez kötődik, távol áll tőle a formához kötő mindenféle rabság de minden alaktalanság is.

Az 'új közösség' – anélkül, hogy elvesztené saját formáját – mindenekelőtt feloldja a lélektelen formalizmust, a mechanikus, csak külsődleges egymásmellettséget. Bensőséges, lelki kapcsolatra törekszik: a lelkek egymásban, egymással és egymásért való életére; az Istenbe horgonyzott és egymásért állandóan hatékony felelősségtudatra, mely az egyént és a közösséget az egyetemes apostolság útjára hajtja és ott engedi gyümölcsözővé válni.”

A mozgalom szerkezeti felépítése

Kentenich atya azért alapította a Schönstatti Mozgalmat, hogy „innen kiindulva máriás szellemben krisztusivá alakítsa és megújítsa az egyházat és a világot.”

Mint okos, merész és vallásos gondolatok szilárd épületét adja át Kentenich atya az egyháznak és a világnak üzenetét.

Az alapító által életre hívott mozgalom pedig egy élő család, egy organizmus, aki valóra váltja és éli atyjának eszméit.

A Schönstatt-család szerkezeti felépítése visszatükrözi a természet- és kegyelem rendjének isteni összejátzását.

A természet felosztja az embereket nőkre és férfiakra, felnövekvőkre és felnőttekre. A természet és a kegyelem egyeseket arra indít, hogy házasságot kössenek, hogy apák és anyák legyenek. A kegyelem másoknak 'Isten országáért' szüzességet ajánl, ami nem csonkítja meg a természetüket.

Így a Schönstatt-családot négy 'oszlop-köteg' hordozza: a családok, a férfiak, a nők és a papok.

Az 'oszlop-kötegek' összetevődnek a liga-, a szövetség- és a kötelék közösségeiből, amelyek megfelelnek a lelki kapcsolatok eltérő mélységének és a tagok eltérő tettekeszségének Schönstatt-, az egyház- és a világ iránt.

A schönstatti nép- és a zarándok mozgalom kiterjed minden életkorra és -állapotra.

A ligákba, szövetségekbe és kötelékekbe szerveződött Schönstatt-család létszáma kb. 100000 fő. Ehhez jön még a nép- és zarándok mozgalom, amelynek létszáma pontosan nem ismert.

Kentenich atya a nemzetközi Schönstatt-mozgalom felépítésében a kibontakozó életet követte. Így jött létre a máriás-apostoli szellem által egységbe foglalt közösségek szövetsége. Minden közösség szervezetileg önálló. A kötelékek és a szövetségek képezik a Schönstatt-család hordozó és éltető magját. Az ő intenzív lelkiéletük és apostoli hatásuk termékenyíti meg a mozgalmat. Schönstatt vezetőit a kötelékek és a szövetségek adják. A liga szervezeti felépítése nyitottabb, ezért sokkal több tagja van, mint a szövetségeknek és a kötelékeknek együtt. Ennek megfelelően a liga apostolkodása inkább szélességben hat.

Általános Elnökség

A Nemzetközi Schönstatt-mozgalom legfelsőbb testülete. Egyrészt képviseli kifelé a mozgalmat, másrészt mint erkölcsi tekintély végérvényesen felelős az alapító művéért és szellemi örökségéért. Szervező és tanácsadó szervként működik, de nincs utasítási jogköre. Összetételében részt vesznek a kötelek vezetéséi valamint a szövetségek, ligák, a nép- és zarándokmozgalom képviselői.

Nép- és zarándok mozgalom

Összefogja mindazokat, akik csatlakoztak a Szűzanyával kötött schönstatti szeretetszövetséghez akár egy schönstatti zarándokút-, akár a szentéllyel való lelki kapcsolat révén.

Apostoli Liga

Egyházmegyéenként szervezett közösség. Minden szervezete az állapotának megfelelő eszmény megvalósításán dolgozik. A Ligát az különbözteti meg a nép- és zarándok mozgalomtól, hogy a Ligához tartozók szabadon csoportokat hozhatnak létre, de ez nem kötelező. Lehetőségeik szerint alkalmanként apostolkodnak a munkájukban, a társadalomban, a családban és a plébánián. Ezekre a feladatokra lelkigyakorlatokon, tanfolyamokon, munkafüzetekkel és tapasztalatcserékkel készítik fel őket.

A Szövetség

Azokat tömöríti, akik jobban Schönstatt szelleméből szeretnének élni, és az állapotuknak megfelelő tökéletességre törekszenek. A társadalmi helyzetüknek megfelelő állandó apostolkodásra kötelezik magukat. A kötelektől eltérően nem vállalnak jogi kötelezettséget, a Ligától eltérően pedig kötelezően csoportokba szerveződve dolgoznak.

A Kötelék

A szövetséghez hasonlóan a tagjaitól az önmegszentelés és az apostolkodás legmagasabb fokú készségét igényli. A három evangéliumi tanács: a szegénység, tisztaság és engedelmség szerint élnek. Az alapító akarata szerint fogadalom nélkül, csupán csak egy polgárjogi szerződés által összekötve, a „szabadság kockázatában” élnek. Ennek a szerződésnek egy szentelés ad lelki jelleget. Három Köteléket: a Mária-nővérek, a Schönstatti nők és a Schönstatti atyák kötelékét már elismerte az egyház az egyházjogban szereplő „világi intézmény”-nek. A többi Kötelék is erre törekszik.

Az összes schönstatti egységét az 1914. október 18-án megkötött Szeretetszövetséghez való csatlakozás biztosítja. Ebből ered az igyekezet a személyes életszentség után és a nyitottság, hogy részt vegyenek Kentenich atyával a világnak Krisztusban Máriával való megújításában.

„Új ember és új közösség.”

Két példán mutatjuk be, hogy a Schönstatt-pedagógia a személyes sajátosság gondos figyelembevétele mellett hogyan formálta ki az „új embert”: Engling József és Emília nővér

Engling József

1898. január 5-én született Kelet-Poroszországban, Prossittenben. Azzal a szándékkal jön 1912-ben a palottinusok schönstatti kollégiumába tanulni, hogy palottinus missziós atya lesz. 1915/16-ban a Congregatio minor prefektusa, 1916 novemberében behívják fegyveres szolgálatra mint muskétást. 1918. október 4-5 éjszakáján Cambrai közelében elesik.

A naplójában írja Engling József:

„A lelkiatyám által akarok szent lenni!”

Ez a lelkiatya nem más, mint a kollégium spirituálisa: Kentenich József atya, aki így beszél Engling Józsefről:

„Már a Schönstatt-család történelmének kezdetén olyan valláserkölcsei magaslatra kapaszkodott fel, amire ma is csodálattal nézünk fel. Már akkor felismerte a Mozgalom nagy céljait, amire a kortársai képtelenek voltak.”

Kentenich atya keze alatt Engling József a schönstatti élet példája és így az egész Schönstatt-család előképe lett.

Engling József naplójából:

1915, Schönstatt

1. Egy nagy szent akarok lenni.
2. Édes Istenem, haljak meg inkább, mint Téged egy bocsánatos bűnnel is megbántsalak!
3. Mindenkinek mindene akarok lenni, és különösen is a Tiéd, Anyám.
4. Az egészen közönséges feladatokat szokatlanul jól teljesíteni.”

1918, a fronton

„Az elmúlt hét napot a lövészárookban elég jól kihasználtam. Gyarapítottam a tudásomat. Egyre jobban látom, hogy milyen keveset tudok, és egyre jobban vágyódom, hogy mindent, mindent tudjak, amit csak az emberi szellem elérhet.”

1918 júniusában Engling József muskétás felajánlja magát a Szűzanyának áldozatul Schönstattért:

„A Tied vagyok. Rendelkezz velem és mindazzal, ami az enyém, teljesen a tetszésed szerint. De ha mégis a terveiddel összeegyeztethető, hadd legyek áldozattá azokért a feladatokért, amelyeket a kongregációnk elé állítottál!

Alázattal

a Te méltatlan szolgád, Engling József”

1918. szeptember, a fronton

„Vasárnap van. A Nap langyosan süt a fehéren felhős égből. Enyhén mozog a levegő. Érezni lehet, hogy vasárnap van. Az előbb takarítottam ki a koszos bódét, ahol a zászlóalj küldöncökkel lakunk, így erről is felismerhető a vasárnap.

A Szentháromság jelenlétét legalább óránként tudatosítani akarom magamban, hogy egykor majd teljesen, a legbensőbbben eggyé legyek Vele. A legcsekélyebb tökéletlenség is akadályozza és késlelteti ezt az egyesülést.”

Halála napján mondta Engling József az egyik bajtársának:

„Anyácskám velem van. Előkészített engem. Mindenem rendben van.”

Emília nővér*

Engling József a nagy szentek útján akar egyenest az égbe jutni mintegy fejjel törve át fogyatékosága falán. Engels Emília útja nagy ívű hídhoz hasonlít, a szenvedés hídjához, amelyen át egy bátor gyermek halad Isten gyermekeinek szabadsága felé.

Ezen az úton a lelki tanácsadója Kentenich atya, aki elővigyázatosan és okosan úgy mutatja be neki Máriát, mint az isteni gondviselés iránti teljes odaadás példaképét. Emília nővér halála után így beszél róla: „Az ő küldetése, hogy az embereket kivezesse a félelemből és bajból, és hazavezesse az Atya szívébe.”

*Rövid életrajza: R.v. Schoenebeck: Engel M. Emilie nővér, Schönstatti Mária-nővérek Világi Intézete, Pilisszentlélek, 2003. www.schoenstatt.hu/olvass (A Kiadó megj.)

Engel Emília 1893. február 6-án született a westfáliai Hustenben. 1914-ben „nagyon jó” minősítéssel tanítónői diplomát szerez. 1921-ben részt vesz a Schönstatti Szövetség női ágának első lelkigyakorlatán. 1926. október 11-én az elsők között öltözik be Mária-nővéreknek. 1929-1934 között a novíciák mesternője, 1934 és 1935-ben tercia vezető. 1946-ban Kentenich atya felkérésére a Mária-nővérek tartományi főnöknője. Több mint 20 éven át tagja a Mária-nővérek vezetőségének.

1927. június 29-én Emília nővér áldozatul ajánlja fel magát a Jóistennek:

'Ó, legszentebb Háromság, Üdvözítőmnek, a misztikus test fejének áldozatával egységben, kedves égi édesanyánk kezei által feláldozom Neked az életemet. Készségesen elfogadok minden elképzelhető szenvedést, hogy ezáltal itt a szentek közösségévé váljunk, és hogy innen a szentség atmoszférája terjedjen ki az egész Apostoli Mozgalomra, az egész katolikus egyházra és az egész világra.'

Isten szó szerint elfogadta gyermekének felajánlását, és elküldte neki az 'elképzelhető összes szenvedést'. Minél több szenvedést mért az Atya szeretete Emília nővérré, annál nagyobb lett a bizalma, biztonsága és szeretete.

1935-ben, az örökfogadalma előestéjén ezt írja:

'Mostantól fogva mint egy kicsiny, szerető és bizakodó gyermek a semmiségem és bűnösségem pusztulása fölött függök a Te végtelen atyai szereteted fonalán. Biztos vagyok benne, hogy Te nem hagysz leesni és elsüllyedni, hanem örökre atyai szívedre ölelsz engem. Segíts Anyám gyermekednek, hogy Hozzád hasonlóvá válhasson!'

Az örökfogadalom után hamarosan Emília nővérré nehéz szenvedés zuhant. Több, fájdalmas műtét sem eredményezett gyógyulást. Sok hónapon át magányosan feküdt a kórházakban és szanatóriumokban. 1939-től élete végéig nem hagyhatta el a betegszobát. De itt erejének maradékát teljesen Schönstatt rendelkezésére bocsátotta. Mindig kész volt beszélgetni a tanácsot keresőkkel. Minél jobban szenvedett, annál több vidámságot, örömet és vigaszt ajándékozott másoknak.

'Atyám, hiszem, hogy kedvencednek választottál ki öröktől fogva és mindörökre. Azt is megmutattad, hogy az én feladatom nem annyira a külső tehetségek és képességek kamatoztatása, hanem hogy a szeretet és a szenvedés által tegyem termékenyvé Schönstattot.'

A végrendeletében, melyet röviddel halála előtt ír, (Emília nővér majdnem teljesen megbénuult), kikéri magának, hogy a sírjára 'meséket írjanak az erényességéről', és dicsőíti Istent, akinek áldozatul ajánlotta fel magát:

'Dicsértessek az isteni gondviselés az életemben! Magasztaljuk Isten és a Szűzanya irgalmát! Az irgalmas atyai és anyai szeretet dicséretét akarom énekelni az örökkévalóságon át! Az irgalmasság hálaáldozata akarok lenni!'

1955. november 20-án halt meg Emília nővér. Halálos ágya körül összegyűltek nővér-társai, és a túlradó életszentség atmoszférájában lelkesült imákkal és énekekkel áldották Istent.

Schönstatt szellemi növekedése

Az éves mottók

1931 óta az éves mottók foglalják össze a Mozgalom különleges lelki célkitűzéseit.

„Ahogy az évgyűrűk mutatják a fa növekedését, úgy jelzik a növekedésünket és az egész Schönstatt-család növekedését az éves mottók. Az egyik épül a másikra, miközben kifejezik a kor lelkét és az egyes áramlatokat az egyházban és a Schönstatt-családban.

Minden mottó élő bizonyíték arra az összjátékra, mely a meggyőző isteni kegyelem és az ember készsége között létrejött...

Semmit Nélküled – semmit nélkülünk!"

1931-től 1975-ig az éves mottókat az egész mozgalom számára fogalmazták meg. 1975-től minden nemzeti Schönstatt-család saját mottót választ. A jubileumi 1985. évben ismét közös mottó volt:

'A Te szövetséged – a mi életünk.'

A Háromszor Csodálatos Anya emlékoszlopa

Már a II. világháború kezdete előtt keresték a Mária-nővérek a megfelelő helyet, ahol az egyre növekvő szerzetes-családjuknak hosszútávra egy biztos otthont építhetnek. Csak évekkel a háború után sikerült a nővéreknek megszerezniük a területet: a „Schönstatt-hegyet”, ahol ma az Örökimádás templom, három kápolna, a nővérek közösségi házai és a Kentenich-ház áll.

Az első schönstatti építményt a hegyen: a Háromszor Csodálatos Anya emlékoszlopát, 1951. július 1-jén áldotta meg Kentenich atya. Ezzel jelképesen a Szűzanya tulajdonába adták a területet, hogy itt építsen és itt fejtse ki nevelői tevékenységét.

Ebből az alkalomból Kentenich atya többek közt ezt mondta: „A kedves Szűzanyának egy kis emlékoszlopot ajándékozunk most azzal a csendes reménnyel és szándékkal, hogy a lehető leggyorsabban itt egy szentélyt építünk. Emögött az az együgyű, mély hitünk rejtőzik, hogy ha mi a kedves Szűzanyának egy házat, egy szentélyt építünk, akkor utána biztosak lehetünk abban, hogy ő beépíti nekünk az egész hegyet.

Ezt a területet, melyet Isten jósága és a kedves Szűzanya könyörülete ajándékozott nekünk, most Háromszor Csodálatos Anyánknak adjuk. És a külső javakkal együtt át akarjuk adni egész személyiségünket is Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyjának és Királynőjének, és az ő kezei által a nagy, háromságos Istennek.

Örömmel telhet meg ezért a szívünk, nagy örömmel, ha visszapillantunk, és nagy örömmel, ha előretekintünk. Fogadja el a Szűzanya érzületünket, kössön szeretetszövetséget ezzel a földdel, újítsa meg a szeretetszövetséget velünk is, hogy egyre használhatóbb eszközeivé váljunk ennek a nagy, évszázados műnek, amelyet immár elkezdhetünk.”

„A krisztusszülő Mária szülőanyja az egyes keresztényeknek és végső soron Krisztus Misztikus Testének is, vagyis az új embernek és az új közösségnek Krisztusban...”

Egy kórus énekét hallgatva...

Minden énekesnő és énekes Mária dicséretét, Isten dicsőségét énekli. Mindegyik a saját hangján énekel, de mégsem egyedül. A természet szerint mindenkinek saját hangfekvése van, ennek megfelelően osztotta ki a karmester a szólamokat. A közösség támogatásával minden kórustag azon igyekszik, hogy a lehető legtökéletesebben énekeljen. Nem az a céljuk, hogy tetszést arassanak, hanem szolgálni akarják az egész harmóniáját, ami felé az ének irányul.

Minket is, akik csendben hallgatjuk az éneket, bevonnak az éneklők közösségébe.

Az éneklésben és hallgatásban megtalálja mindenki a közösségben a saját helyét. Az éneket a test és a lélek erői hozzák létre. A teremtő Isten készített testet az embernek a Föld anyagából és lehelt belé életet és szellemet. Ez a keresztény hit. Isten az, aki van. Ezért az erőnek és anyagnak, szellemnek, életnek és éneknek a keresztény hit szerint csak egyetlen végső célja lehet: Isten, az ő teremtője.

Mária az „új ember” előképe és ősmintája, akinek az élete egészen Istenre irányul. A kórus éneke az új ember és az új közösség életének jelképe.

A szeretet egyháza

Schönstatt alapítója az egyházért élt. A 100. születésnapja alkalmából az egyház is kimutatta iránta való szeretetét. A jubileum évében a pápa és a püspökök döntően az egyház szempontjából méltatták Kentenich atya jelentőségét.

II. János Pál pápa: „Arra kaptatok meghívást, hogy részesüljetez abban a kegyelemben, amelyet alapítótok kapott, és azt az egész egyház számára felkínáljátok...”

Augustin Mayer O.S.B. bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa: „Tudják, kedves schönstatti testvéreim, hogy mit kaptak azáltal, hogy alapítójuk Isten Lelkének egészen odaadta magát, hogy Máriával együtt szeretőn és alázatosan hallgatott Isten Igéjére, akít a szívében megőrzött és az egyházi tanítóhivatalhoz való teljes hűségben adott tovább...”

Joachim Meisner bíboros, a Berliini Püspökkari Konferencia elnöke: „A XX. században Kentenich József atya befogadta Máriát lényének házába, és ezért lett példaértékű atya-alak az egész egyház számára.”

Joseph Ratzinger bíboros, a Hittani Kongregáció prefektusa: „Ő szövetséget kötött Máriával, az Úr anyjával, aki személyesen maga az egyház, hogy ezáltal egyházzá váljon; az Atya akaratára mondott teljes, tiszta igenné.”

Kentenich atya könyörög értünk

Amióta Kentenich atyát az oltártól a színe elé hívta Isten, minden nap a sírjánál és szerte a világon számtalan ember bizalommal telve kéri és köszöni segítségét. Sokan közülük szilárdan hiszik, hogy imádságukat Kentenich atya közbenjárására hallgatta meg Isten.

Segít a lélek betegségeiben

„Véletlenül hallottam Kentenich atyáról. A bajomban hozzá fordultam, és felismertem, hogy fiam lelki betegségét az én saját csődöm okozta. Köszönöm a felismerés kegyelmét!”

Segít a családi és házassági problémákban

„A szüleim nagyon sokat veszekszenek. Ha apám egyszer elkezdi, mindent a falhoz csap. Ilyenkor mindig nagyon félek. Amikor a szüleim egy este megint veszekedtek, nagyon erősen Kentenich atyához imádkoztam. Ettől az estétől kezdve szinte nem veszekedtek többé, vagy ha mégis, akkor sem olyan nagyon, hogy félnem kelljen.”

Segít a hétköznapi kis és nagy gondjaiban

„Már gyakran tapasztaltam Kentenich atya segítségét kis dolgokban: Ha elromlott a mosógép, ha a befagyott garázsajtót sehogy sem tudtam kinyitni... Amint Kentenich atyához fordultunk segítségért, sikerült. A családjában már régóta kialakult egy szokás is, hogy minden fontos döntés előtt jelet kérünk tőle.”

Segít a testi betegségeiben

„Már nyolc hónapja szenvedtem reumás és porckorong eredetű fájdalmakban, nem tudtam már egyenesen járni. Egy kilenceddel Kentenich atyához menekültem. Most szívből megköszönhetem az ő közvetlen segítségét. Megint tudok egyenesen járni.”

Segít a hit nehézségeiben

„Ápolónőként egy súlyosan beteg férfit kellett gyakran meglátogatnom, aki 40 éve már elhagyta az egyházat. Két év leforgása alatt, bizonyos beszélgetések és imák után teljes belső átalakulás ment végbe benne. Nagy áhítattal magához vette a szentségeket, és még azon az éjszakán Isten magához vette. Szívből köszönöm Kentenich atyának a segítségét.”

Isten szolgálja A szentté avatás

„Jaj, ha a család tagjai helyett, hogy Istent hordoznák, fecsegni kezdenek Róla...”

Ahhoz, hogy Isten szolgáját az egyház szentté avassa, bizonyítani kell az erények hősiességét. Különös gonddal kell megvizsgálni az új közösségek alapítóinak életét és művét. Kentenich atya Palotti Vince esetére utal:

„Az egészen más, ha egy egyszerű papot, vagy akár egy bíborost avatnak szentté. Amikor azonban egy társaság alapítóját avatják szentté, akkor vele együtt az eszméit is kanonizálják.”

Kentenich atya eszméi régiek: az Evangélium örökérvényű eszméi. Az erőforrás, mely Schönstattban 1914. október 18-án feltört, új és erőteljes: „Egy új embertípus, egy újszerű család,

egy szent közösség teremtésében akarunk segíteni. A művünknek szent embereket kell belőlünk teremteni.”

Az egyház megvizsgálja Kentenich atya eszméit, életét és művét: 1975. február 10-én nyitotta meg ünnepélyesen Bernard Stein, Trier püspöke a Schönstatt-család alapítójára és atyjára vonatkozó szentté avatási eljárást.

„Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk”

Gondolatok az atyaságról

Maga Jézus Krisztus hagyta meg nekünk, hogy Istenhez mint atyánkhoz imádkozzunk; az Úr a testvéreivé tett minket. Az Atyaisten gyermekei vagyunk. Korunk sok gyermeke a földi atyával együtt a menyeyit is elvesztette. A háborúk és a társadalmi változások leértékelték az atya szerepét. E folyamat elindításában sok földi apa is szerepet játszott. Kentenich atya szerint a mai apáknak ismét Isten atyaságából kellene meríteniük jószágot, irgalmat, szeretetet és megbízhatóságot. Apának lenni annyit jelent, mint jelen lenni a gyermekek számára, a hitüket nem kiábrándítani, a családot megóvni és lehetővé tenni a gyermekeknek a gyermek-létet. Minden földi apa a gyermekei számára Isten képmása, „akitől kapta minden atyaság a nevét az égből és a földön.”

A nemzetközi Schönstatt

Schönstatt hiszi, hogy „a hűséges és értelmes együttműködésünk fejében Mária letelepedett Schönstatt szentélyében” az 1914. október 18-án megkötött szeretetszövetségnek megfelelően.

1943 óta az eredeti MTA szentély mintájára leány-szentélyek épültek és épülnek szerte a világon. Az épület hasonlóságának az az értelme és célja, hogy mindenütt, ahol a schönstatti szellem gyökeret ver, ugyanolyan hűséggel dolgozzanak Isten tervein.

„...Hogy ezek a szentélyek összegyűjtsék az új embereket az új közösségekben.” A kápolnák mindenhol szent földön állnak, hogy ebből a kis darab földből az évek, évtizedek, évszázadok folyamán majd szent és megszentelt emberek teremjenek, fejlődjenek és gyümölcsöt hozzanak; hogy itt gyenge emberek szent, vagyis megszentelő feladatokat kapjanak.”

A világ minden táján találhatunk schönstatti kápolnákat, a Mária-szeretet otthonait és a Szentháromság kegyhelyeit. Mária várja itt gyermekeit, hogy Fiához vezesse őket.

A találkozás kezdete

Nem a csodálkozásból és csodálatból, hanem az elfogadásból és továbbadásból jön létre találkozás.

Azért kapunk a Jóistentől ajándékokat, hogy továbbadjuk. Kentenich atya a földi életében a Jóisten minden ajándékát továbbajándékozta mindazoknak, akikkel csak találkozott.

„Ott van az Ég, ahol az Isten van... Azt gondolom, ha már az örökkévalóságban leszek, akkor majd az Égből sokkal többet segíthetek Önöknek és Schönstattnak, mint ami itt a Földön lehetséges. Az Égben nem lesznek térbeli és időbeli korlátok... Az én égi boldogságom abban fog állni, hogy több lehetek az Önök számára, mint ami a Földön lehetséges.”

Kentenich atya az egyházban élt, az egyházban: az Örökimádás-templomban adta vissza életét Istennek és ugyanebben az egyházban vár bennünket. Nem azért, mert ott van a sírja, hanem mert az egyházban akarja továbbajándékozni nekünk azt, amivel őt Isten megajándékozta:

A Máriával, anyánkkal való találkozást; a háromságos Istennel való találkozást.

A halottak nem holtak; ők tovább akarnak élni köztünk.

Kentenich József atya életének főbb állomásai

Született: a Köln melletti Gymnich községben 1885. november 18.

Kereszttség: Gymnich, r.k. Szent Kunibert templomban

Péter, József Kentenich névre 1885 november 19.

Papszentelés: Limburg mint palottinus szerzetes 1910. július 8.

Schönstatt alapítása 1912 – 1968

A Szeretetszövetség megkötése 1914 október 18

A Gestapo Koblenzben bebörtönzi 1941. szeptember 20.

A koncentrációs táborban, Dachauban 1942 – 1945

Hazatérés Schönstattba 1945 május 20.

Apostoli világutak 1947 – 1951

Pápai vizsgálat 1951 – 1953

Száműzetés: Milwaukee USA 1952 -1965

Rehabilitálás: VI. Pál pápa 1965. október 22.

Hazatérés Schönstattba 1965 december 24.

Meghalt Schönstattban 1968 szeptember 15.

KÜLDETÉSÜNK TITKAI

füzetsorozat

1. Szemelvények Kentenich atya műveiből
2. Szeretetszövetség I.
3. Szeretetszövetség II.
4. Családok háziszentélye
5. Mária
6. Schönstatt sajátos értékei I.
7. Schönstatt sajátos értékei II.
8. Engling József I.
9. Engling József II.
10. Dachau
11. A szent család
12. Szerelem, szeretet
13. A házastársi szerelem mint az életszentség útja

Tartalomjegyzék

3. rész Egyházhűség.....	3
Eklézsia.....	3
A tökéletes öröm	4
Az egyház jelképe	4
Megnyerni a világot Krisztusnak	4
Az egyház anyja – a népek anyja	5
Indulj, és szólj hozzájuk	5
A Kentenich-ügy	5
...És kövess engem	6
Gondolatok a pelikánról	6
Döntés az egyház mellett	6
A szent éjszaka csodája	7
Idegenek vagyunk.....	7
A hétköznapi megszentelése	7
Tősgyökeres gondolkodásmód.....	8
Organikus cselekvésmód	8
Az eredeti ima	8
Küldetésben az egyházért	9
Az emberiség iránti szeretet megnyilvánulása.....	9
Új part felé!.....	10
4. rész Új ember – új közösségben	11
Az ember léte Isten rendjében.....	11
Schönstatt pedagógiai küldetése.....	11
Új ember és új közösség	12
A mozgalom szerkezeti felépítése.....	12
Engling József	13
Emília nővér.....	14
Az éves mottók.....	15
A Háromszor Csodálatos Anya emlékoszlopa.....	16
Egy kórus énekét hallgatva.....	16
A szeretet egyháza.....	16
Kentenich atya könyörög értünk	17
Isten szolgája A szentté avatás.....	17
„Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk”	18
A nemzetközi Schönstatt	18
A találkozás kezdete	18
Kentenich József atya életének főbb állomásai.....	19